

versterkt
en ouders
allen den
ol en huis
ndien (en-
king weer

B.Fzn.

KEN

h ongeval
der Chris-
erika kon
van meer

Brink door
Washing-
zich niet
de scheen-
rmenen.
te ik hem
geworden.
ruggekeerd.

kele dagen
n zou zijn.
lezen hoe

Park, waar
uto getrof-
g was ge-

den indruk

„Wachter“

de Synode
e begrafenis
nacht op de
tijdsnamid-
gebouw der
milie en een
n samen.
vriend van
heid en liet

ynode, sprak
A. Guikema,
e, in 't Hol-
roerend en
roken tot de
nst en matig
oederling, die
werd.
ok een klas-
ing en gehed
r worden bij
gedankt voor
die niet het
grond treedt
lente des ge-

an ook van
he archaie-
eilige arg
onderzoek
an het Oude
licht werpen
haeologische
aaraan haar
. De Heilige
n de norm.
la biedt) is

a's milie-
en.
Jiddisj toont
n uit de taal
, heeft over-
al van vele
ze zich niet
r ze wonen,
ie, Poolsche,
m.4) Alleen
fabreeuwsche
o te verwer-
meent. Alles
geschiedenis
van invloed
i. Het eerste
e Egyptische
it, achten we
ormeete. Men
„kussen“ als
dat van „de
l“ van Mozes,
e“ en „bees-
ers wordt het
treft, wanneer

Vanuit de kerk werd het lijk vervoerd naar Lynden, de plaats waar onze broeder zich onder zijn volk zoo geheel had thuis gevoeld, waar hij zijn beste krachten aan zijns Heeren dienst heeft gewijd, waar hij heeft geleden en genoten; daar wordt het stof aan de aarde toevertrouwd, verbeidende de komst van Jezus Christus, die over dood en graf heeft getriomfeerd, om den zijnen de verlossing des doods en het leven tot in eeuwigheid te geven.

Onze God, Wiens wegen in het heiligdom zijn, doe de bedroefde familie in Zijn kastijding Zijn liefde proeven.

Uitbreiding der Zending.

Amerika is een Zendingland.

De Chr. Ger. Kerk doet daar in ijver voor geen andere Kerk onder.

Aan bovengemeld blad ontleenen we:

De Synode van 1928 gaf aan de Board de opdracht, om voor de toekomst een plan te ontwerpen, aangelegd op de noodige en mogelijke evangelisatie van geheel de twee stammen der Navahoes en Zunis. Dit was zeker een verstandige maatregel, die noodig was, om naar vasten gang op een welbewust doel aan te kunnen sturen. Het plan werd ons voorgehouden en door de Synode aangenomen.

In 1924 bezocht ik dit Zendingsterrein.

Een zware taak laadt de Chr. Ger. Kerk daarmee op zich.

Onder de Indianenstammen der Navahoes en Zunis is het moeilijk werken.

Gelukkig echter, dat de Kerk haar roeping tegenover deze oorspronkelijke bevolking van Amerika gevoelt en zich door geen zwartigheid laat afschrikken.

Kalenderhervorming.

Over deze zaak lezen we:

Naar aanleiding van instructies van Classes Muskogon en Pella sprak de Synode zich over de pogingen tot verandering van den kalender aldus uit:

We zijn niet tegen veranderingen in den kalender als zoodanig, onder voorwaarde, dat zulke veranderingen de oude en goddelijke regeling van de vastgestelde dagen der week bewaren. De wekelijksche cirkel, door God zelf bij het begin van den tijd ingesteld volgens Gods Woord, worde niet gewijzigd. Copie van deze resolutie zal aan de National Committee on Calendar Simplification worden toegezonden.

De gezangenkwestie.

De kwestie van het vrije kerklied (Hymn) brandt in de Chr. Ger. Kerk in Amerika nog meer dan hier.

Alle kerken, behalve een paar kleinere groepen, bezitten reeds hymns.

Op de Synode werd wel in eerste instantie geen beslissing genomen, maar de zaak werd toch niet van het agendum afgevoerd of verworpen.

Het moeilijke vraagstuk van vermeerdering van het aantal hymns, te gebruiken bij den eeredienst, werd vervolgens aan de orde gesteld. Eenstemmigheid daarover ter Synode werd natuurlijk door niemand verwacht. Toch viel het ons op, dat er geen scherper verzet tegen invoering van meer hymns zich openbaarde. Prof. Ten Hoor gaf, onzes inziens, een degelijk woord over de betekenis van het gezang in den openbaren eeredienst, dat blijkbaar algemeene instemming vond. Van principiële bezwaren hebben we eigenlijk niet gehoord. Zorgen, ja vrees van meer praktischen aard, werden daarentegen wel geopperd. Voorliefde voor de psalmen stond gelukkig nog algemeen op den voorgrond. Tot groote voorzichtigheid in deze teere zaak werd door meer dan één aangehouden. Van finale afhandeling der kwestie kon nog niets komen. 't Verwonderde ons niet, dat de zaak tot

nadere voorbereiding naar de commissie van praeadvies werd terug verwezen. We hopen aanstaande week het besluit der Synode te kunnen mededeelen. We verwachten eene oplossing, waarin wel niet allen bevrediging zullen vinden, maar dat toch groote oneenigheid voorkomt.

We zijn benieuwd naar den afloop.

Wijziging van de „Psalter“.

Met „Psalter“ is bedoeld het psalmboek in de Engelsche taal.

De oude zangwijzen, gelijk de Nederlandsche Kerken die van Calvijn overnamen en ook b.v. in Hongarije worden gezongen, waren daaruit verdwenen.

Toch werd bij menige gelegenheid het eenig schoone van onze psalmmelodieën uitgesproken.

Er werd actie gevoerd om althans eenige van deze weer in het Amerikaansche Psalmboek op te nemen.

Ziehier hoe de Synode erop reageerde:

Aangaande wijziging van onze Psalter liep het heel wat vlotter van stapel. Verbetering van sommige zangwijzen schijnt algemeen gewenscht te zijn. Vooral het voorstel tot invoering van vijf en twintig tot vijftig wijzen onzer meest bekende Hollandsche wijzen viel er in en werd zonder slag of stoot aangenomen.

Maar men vergisde zich niet. Zoo'n voorstel aan te nemen is gemakkelijk genoeg. Doch de uitvoering ervan, dat zal moeten in de aarde hebben. Ja, werkelijk daar komen ook voeten bij te pas.

Eene commissie zal worden benoemd, om onze kerken in dezen moeilijken arbeid te dienen.

Wij zijn het er geheel mee eens, dat dit werk niet in een, twee, drie gereed zal komen.

Toch zal het, als het slaagt, het Internationaal Calvinisme ten goede komen.

Men zal dan in gemeenschappelijke vergadering ieder in eigen taal den Heere kunnen grootmaken.

Beroepen van predikanten buiten het kerkverband.

Een eigenaardig licht op Amerikaansche toestanden werpt het volgende:

De Synode dringt er bij kerkeraden van vacante gemeenten op aan zich te onthouden van het beroepen van leeraars buiten ons kerkverband.

1. De Synode van 1898 deed reeds zulk een uitspraak met betrekking tot leeraars uit het buitenland.

2. Onze eigen Theologische School voorziet tegenwoordig voldoende in de behoefte onzer kerken.

3. Onze eigen kerkelijke beginselen en getrouwheid daaraan worden het best bewaard door de bediening van predikanten, opgeleid in onze Theologische School.

4. Van studenten, die hunne opleiding niet aan onze inrichting genoten, wordt geëischt, dat ze minstens het laatste jaar hunner opleiding in ons Seminary nemen eer ze beroepbaar in onze kerken verklaard kunnen worden.

5. Het beroepen van leeraars en studenten, die in andere theologische scholen hunne opleiding ontvingen, is niet billijk jegens onze eigen leeraars en studenten, doordat het de waarde van de opleiding door eigen kerk kleinacht en ignoreert.

6. Daar zou tegenstrijdigheid zijn in de oprichting en onderhouding van eigen inrichtingen tot zeer hoogen prijs, betaald door de kerk, en het aannemen van anderen, om het even waar ze hunne theologische opleiding ontvingen.

In beoordeeling treden we althans nu nog niet.

De echtscheidingskwestie.

Deze kwam nog geen stap nader tot haar oplossing.

Inzake de echtscheidingskwestie kon de commissie van praeadvies niet geheel tot een eenstemmig oordeel komen. Vandaar dat ze der Synode geen volledig

studie is overtuigend en voorzoover het formeelen invloed betreft zeer geslaagd in het bewijsmateriaal.

Het bovengenoemde voorbeeld toont echter, dat men niet te grif zij met het constateeren van achtergronden (ook Edom is tegenwoordig voor sommige deelen van den Pentateuch troef en Assyrië-Babylonie blijft het) en in elk geval plaats late voor de mogelijkheid, dat niet de Egyptenaar of de Israëliet, maar elk mensch komt in verschillende milieus tot dezelfde wijzen van uitdrukking.

Wat heeft echter Yahuda bewogen zijn milieuthoorie te gaan toepassen op de niet-Egyptische periode in den Pentateuch of liever: waarom heeft hij in die vóór-Egyptische gedeelten ook overal Egyptischen invloed, vooral van taalkundigen aard, trachten aan te wijzen? Dit achten we in strijd met zijn uitgangspunt. Wil hij in Deuteronomium sporen van de bedoufenttaal zoeken, dat is volgens zijn theorie en dat zien we met belangstelling tegemoet. Maar in de behandeling van wat hij dan noemt „de Genesis-sagen“ is dit gezocht en een symptoom, dat hij aan het gevaar der „ver-Egyptiseering“, of wil men van het Pan-Egypticisme niet is ontsnapt. Het is jammer, dat hij zich tot deze expeditie heeft laten verleiden.

In ons zesde artikel haalden we het voorbeeld aan van „God zag, dat het goed was“, dat welgeslaagd leek en aanduiding van Egyptischen invloed in het formeel. Ook „in den beginne“ en „de roode aarde“ werden niet onaardig verklaard. Maar in het materiële is Yahuda in dit deel o.i. ongelukkig. We willen daar voorbeelden ten bewijze van geven. Alleen merken we nog op, dat al was Mozes onderwezen in de wetenschap der Egyptenaren, de mogelijkheid bestaat, dat hij de verhalen van Genesis al geschreven in Israëls bezit vond, dat mondelinge overlevering niet is uit te

advies kon voorleggen. De Synode kwam evenmin tot eene finale beslissing, maar droeg aan de bestaande commissie met toevoeging van de Professoren Berkhof en Schultze op, om de zaak opnieuw in studie te nemen en op de Synode van 1932 te rapporteeren.

Cursus paedagogiek enz.

Aan het Curatorium werd opgedragen de mogelijkheid en het profijt van een cursus in paedagogiek en praktische methode van catechetisch onderwijs voor onze aanstaande predikanten in overweging te nemen.

Tegen het Socialisme.

Hoezeer ook in Amerika de sociaal-democratie veld wint, blijkt wel daaruit, dat de Synode te dezen aanzien het volgende besluit nam.

Aangaande „Christian social and industrial organizations“ werden de conclusies der commissie, benoemd in 1928, aanvaard.

In 't kort komen ze hierop neer.

1. Aanhoudende en getrouwe prediking van het Bijbelsche beginsel van des Christens afzondering van de wereld. De Bijbel leert ons duidelijk, dat de geloovigen Gods eigen, geheiligd volk zijn en daarom gehouden zich af te scheiden van al wat onheilig is en alle sociale vermenging te vermijden, die aan hun Christelijk karakter en hunne belijdenis schade zou doen.

2. Klare uiteenzetting van den anti-Christelijken geest van het Marxiaansche Socialisme met zijn verheerlijking van de klassenhaat en -strijd en moraal en zijn beginsel dat macht recht is en de plaatsing daartegenover van de groote fundamentele beginselen van recht, van toepassing in de industriële wereld en te bewaren door allen, die belijden, volgelingen van Jezus Christus te zijn.

3. Bijzondere vestiging van de aandacht op het beginsel van gemeenschappelijke verantwoordelijkheid, duidelijk geleerd in Gods Woord (Hand. 2:33, 36; 3:13-15; 2 Cor. 6:14-17; Ef. 5:11; 1 Tim. 5:22; 2 Joh. 11; Openb. 18:4) en beaamd door een verlicht Christelijk geweten.

4. Uitoefening van tucht in den geest der Heide, maar toch met vaste hand wanneer hare (der kerk) leden zich schuldig maken aan propaganda van onchristelijke beginselen in de wereld van arbeid, een onbroederlijke houding tegenover hunne mede-Christenen, aandeel in daden van geweld, vertreding van de fundamentele beginselen van recht of weigeren te breken met organisaties die openlijk anti-Christelijk van karakter zijn of doorgaans een anti-Christelijken geest in hunne acties openbaren.

Dit flink positie-kiezen verdient toejuiching.

Oordeel over een bepaalde sociale organisatie.

De Synode drong alzoo aan op individuele tucht. Maar een soort massale tucht wees zij terecht af.

Op de vraag of de „American Federation of Labor“ een neutrale organisatie is, had de commissie, benoemd in 1928, haar rapport ingediend.

De Synode besloot dit rapport voor informatie aan de kerken aan te bevelen en zich over het karakter der Federation niet uit te spreken.

1. Omdat we geen verzekering hebben, dat de American Federation of Labor haar tegenwoordig karakter zal behouden en vrij zal blijven van het radicale Socialisme en Communisme.

2. Omdat, indien de Synode een uitspraak zou doen over de American Federation of Labor, het gevaar zich zou voordoen, dat gelijk onderzoek en oordeel met betrekking tot andere organisaties zou worden gevraagd.

Dit is dunkt ons juist gezien.

Nog andere punten staan er op het agendum, welke ons belang inboezemen.

Over het verhandelde kwam ons echter nog niets onder de oogen.

Misschien weten we de volgende week meer.

schakelen van den tijd van Abraham af en dat hij dus zich bepaald zal hebben tot de rol van verzamelaar zonder meer. Maar het voornaamste bezwaar tegen Yahuda's behandelen van dit deel van den Pentateuch uit het standpunt van zijn milieuthoorie is, dat hij het zelfgetuigenis der Schrift hier niet heeft, dat zelfde getuigenis, waar hij nog eenigszins mee rekende in zijn eerste deel. 'n Bewijs te meer, dat in dit cardinale punt we met Yahuda verschillen. In de geschiedenis van Jozef en Mozes wijst de Schrift ons zelf naar Egypte. In die van schepping en zondvloed niet. Dankrijgen we overdrijvingen van Yahuda, des te meer jammer, omdat die den indruk van zijn betoog in betrekking tot Jozef en Mozes zullen verzwakken en wantrouwend maken ten opzichte van zijn objectiviteit. We noemen b.v. dat hij het Hebreeuwsche woord „hemel“, een zogenaamden dualisvorm (er staat dus letterlijk: twee hemelen of een paar hemelen) in verband brengt met de Egyptische voorstelling van een hemel boven de aarde en een hemel boven de onderwereld. Is dat nu taalkundige vergelijking of te ver strekkende conclusies vastknoopen aan één, trouwens overal in het Oude Testament, voorkomenden vorm? Om echter eerlijk te blijven, melden we, dat Yahuda zelf (S. 3 en 99) erkent, dat de Egyptische invloed sterker te constateeren valt in de Jozef- en Mozes-geschiedenissen dan in het eerste deel van Genesis. Hoe kan Yahuda b.v. bewijzen, dat het zweven van den Geest Gods over de wateren hetzelfde is als de Egyptische voorstelling, dat de zonnegod in de gedaante van een gans over de wateren vloog?

Maar om een duidelijken indruk te geven, hoe Yahuda met het scheppingsverhaal te werk gaat, geven we hem hier zelf even het woord: „Reeds